

בגדא ב"ק יא: דבמו
ב"ק יא: ע"ש בתוס'
י"ג ע"ע אם טרפה
י"ג בחיוב דציחה,
י"ג ממי שטרפה חי
דפ

יִצְחָק דְּעִיקָר הַשְּׂאֵלָה
אוֹתוֹ עוֹד, שֶׁ

י-כל זמן שהוא נ
ביתות וסמים

ד"ר בפדיון, ואם כן
להמתין לפד

יַעֲקֹב הַשְּׂאֵלָה הָלוּ
מִיָּמָה לֹא שׁוֹנִי

ההגדה של פסח
ההגדה של פסח

— וְעַתָּה תִּירָץ

---"למ"ס כך היא שו

יְהוָה אֵינָה חַיָּה י"ב ד
ה' אֶפִּילוּ עֵתָה שֶׁלֹּ:

ה'תש"ז: "ס"ק מ"ח), וכ'

- לפרש דהקשו בג
בבבמה ושעל פי זה

—בנא" היינו כיון דה

בפדה"ב,

קדמוננו] שרק

הוא ראשיתו של המהפכה
החברתית והכלכלית

בצה"ב. מיהו דעת הו
ל' פמור מפה"ר ו

בפדיון, ומפרש כוונת
החכם בד"טריפה

דחייב

דיינא בעיקר הדין ד
דהא דאיתא

ישמח שמחה גדולה, והשי"ת יעזור שנזכה לקיים כל מצוותיו באהבה ושמחה ונשלים תיקון נפשותנו ונחיה ראויים לקבל בקרוב פני משיח צדקנו, אכ"ר. (ומיהו) אם נמצא בגזוטר אפילו הפקירו מפני שלשה שאני ברשותו, כיון שלבעל הדירה מזומן ויכול ליקח כשירצה נראה שאין בזה המצוה, וכן שמעתי שזה דעת הגר"ש אויערבך זצ"ל. ומיהו יש פוסקים כו' שהפקיר כדין לפני שנולדו הביצים מקיימין בזה המצוה ויש נוהגין כן).

ויש ליהור במצות שילוח הקן לקיימה כדין, שביוניב ותורים האמא נמצאת אצלם בלילה וביום האב. ולכן מקיימין המצוה בלילה דוקא, אבל בצפורי דרור שמצוי סמוך לבתים האמא רובצת תמיד. והמצוה מתקיימת כשזוכה גם בבנים, ויהור לא לשבר הביצים ואם אינו יכול לזכות בהם בעצמו, יבקש אחר ליקח האפרוחים או ביצים בשליחותו, ויכין השליח שלא לזכות אלא נותנו למשלחו, ואז המשלח יכין לזכות בו ומקיימין בזה המצוה כהלכתה. (שוב מצאתי בספר "הבנים תקח לך" על הלכות שילוח הקן מהגר"ש מרגליות שליט"א שמביא מחלוקת הפוסקים ששליחות מועיל למצות שילוח הקן, שבספר "מט" יהודה" להגר"י עייאש זצ"ל כתב שלא מועיל שליחות לשילוח הקן, ובשו"ת מלמד להועיל ח"ב (סימן צ"ה ג"כ כתב שאינו מועיל שליחות, אבל מביא מהמקנה בקידושין מא. דמועיל וכן בשו"ת "אבן שתייה" איתא דמועיל, ולע"ד תלוי אם המשלח עומד שם ורואה שחל עליו קיום מצוה יכול גם בשליחות, אבל אם שולח שליח לקיים המצות עשה ואינו שם, לא מועיל שלא חל עליו כלל, וקיומו בכי יקרא לפנין דוקא אי רואה בהרים ובלי זה אין לו קיום המצוה בשליחות).

שבעה"ר שבעצמנו שילחנו בחטאנו את השכינה הקדושה וגרמנו הפירוד, ועברנו על הלא לשלח האם כדכתיב (ישעיה ג') "ובפשעיכם שולחה אמכם" (השכינה הקדושה), אין ענין לנו בכוונת מצוה זו שעדיין לא שבנו בתשובה ואנו בעצמנו גורמים הפירוד בעוה"ר, ולדידן ודכוותן מכוונים דברי הגמרא דא"צ לחזר אחריה בהרים וגבעות. ונראה עוד דאפשר דמש"כ בזה"ק דמצוה לרדוף אחריה היינו דר"ש לשיטתיה דדריש טעמא דקרא ולכן מצוה לרדוף אחריה, ואנן לא קיי"ל כר"ש דדריש טעמא דקרא, ודרשינן כי יקרא שאין לרדוף אחרי', ועיין בחת"ס הג"ל שמקשה על טעם הזהר דא"כ עיקר המצוה בזמן שאין ביהמ"ק קיים, ולא בזמן המקדש, ובתיקוני הזהר תיקונא ו' מקשה בזה"ק גופא שהטעם שיין רק לאחרי החורבן ששולחנו ומתרץ. ע"ש.

ואני שמעתי מכמה צדיקים וקדושי עליון שהשתוקקו מאוד לקיים מצוה זאת כמו שמבואר בזה"ק, וכן הירד מאד הגה"ק האדמו"ר מסאטמר צוק"ל כשהיה בארץ, ומבואר כן בכמה מגדולי הפוסקים, וכבר נתבאר דהדרך המהודר להכות בשוכב מכה קלה, או שידחנה בידים (אבל יזהר מאד שבזה לא יפלו הביצים שאז אינו מקיים המצוה) ולא יתפסנה בידיו, [ואף שבברכי יוסף מביא שכשתופסה יכוין שלא לזכות דוקא, כבר הבאתי שיש חוששין שב"קיעה" עובר כשמחזיקו אף אם לא קנאה, ולכן אין מברכין על מצוה זו, שקיומו בלא עבירה בספק עומד וכמ"ש], אבל נראה דמי שנזדמן לו המצוה ויכול לקיימה להכות על השוכב לשלח האם וליקח הבנים, או ע"י שדוחה בידים או במקל ארוך דבזה הוי כמשלחה בידיו (מעשה רוקח הלכות שחיטה)

פדיון הבן

כשהוא טרפה, דשמא כיון שאפשר לתקנו אין דינ' כשאר טרפה.

והנה לענין רציחה מבוואר ברמב"ם פ"ב דרוצח ה"ה
שתלוי ברפואים, ואם לדבריהם יש לזה רפואה
אף שהוא טרפה ההורגו חייב, שטרפה נקרא רק עב
מחלה שמוכרח למות ממנו ואין לה תקנה אבל ביש
לו רפואה חייב. אמנם לענין פדיון הבן אף שמבוואר

סימון של

שאלה: פדיון הבן בתינוק שנולד טרפה
ואפשר לתקנו בניתוח

נשאלתי בילד שנולד רחיל עם מום במקום שנעשה טרפה כמו בלב וכדומה, ולדעת הרופאים אם יניחו אותו שנה ודאי ימות, אבל אפשר לנתח ויהיה בריא, והאב שואל אם יכול לפדותו עתה